

Arrest

nr. 52 580 van 7 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, de eerste verzoekende partij, en X, de tweede verzoekende partij, die verklaren van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij dient op 28 augustus 2006 een asielaanvraag in. Uit het Eurodac-verslag blijkt dat haar vingerafdrukken reeds in Duitsland werden genomen op 10 oktober 2003. Op 4 oktober 2006 verzoekt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken overeenkomstig artikel 16, punt 1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, de Duitse autoriteiten om de overname van de verzoekende partij. Op 30 oktober 2006 laten de Duitse autoriteiten weten in te stemmen met het verzoek tot overname. Op 23 november 2006 neemt de

gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, een bijlage 26^{quater}. De vordering tot nietigverklaring bij de Raad van State wordt bij arrest nr. 201 773 op 9 maart 2010 verworpen.

Op 20 oktober 2006 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 12 december 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken deze aanvraag onontvankelijk.

Op 14 december 2007 dient de echtgenoot van de eerste verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 4 januari 2008 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard, en worden de verzoekende partijen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De aanvraag is nog steeds hangende.

Op 23 oktober 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 10 augustus 2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.10.2009 werd ingediend door:

A., S. (...) (R.R.: 066102549418)
geboren te T. op 25.10.1966
nationaliteit: Oezbekistan (Rep.)
+
A., S. (...) (R.R.: 089090851315)
geboren te T. op 08.09.1989
nationaliteit: Oezbekistan (Rep.)
adres: (...) 8800 ROESELARE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zouden betrokkenen eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Mevrouw S.A. (...) legt een arbeidscontract voor d.d. 17.09.2009 voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,2301 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 15 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 664,9565 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 43 jaar oud; 25.10.1966) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Het voorgelegde arbeidscontract kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

De heer S.A. (...) legt een arbeidscontract voor d.d. 15.10.2009 voor onbepaalde duur. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 11,0355 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 14 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 669,487 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1304,24 euro voor een persoon van 20 jaar (betrokkene is 20

jaar oud; 08.09.1989) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Het voorgelegde arbeidscontract kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Aldus voldoen betrokkenen niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkenen sinds augustus 2006 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, verzoekster Nederlandse taallessen heeft gevolgd, verzoeker Franse taallessen heeft gevolgd, een vrienden- en kenniskring in België hebben opgebouwd, verzoeker hier school heeft gelopen in 2006-2007 en 2008-2009, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

De advocaat van betrokkenen beweert dat verzoeker hier nog naar school gaat, maar legt geen bewijs voor daterende van na het schooljaar 2008-2009. Betrokkene is ook niet langer schoolplichtig, en het is bijgevolg aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs van deze bewering te leveren. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoekster beweert dat haar vrijheid en leven in haar land van herkomst werd bedreigd doch legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 23.11.2006 met een beslissing tot weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 23.11.2006.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag d.d. 23.10.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid, met name art. 3 van het EVRM, art. 1 van het verdrag van New York en de verwijzing naar de medische problematiek van verzoekster, worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van de 'motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 27.07.1991', van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) Eerste middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 23/10/2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

De reden waarom verzoeker zijn aanvraag door DVZ ongegrond werd verklaard is de volgende:

- Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel negen bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend heeft de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Whatelet zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie te blijven toepassen,*
- Betrokkenen beroepen zich op het criterium van 2.8B van de vernietigde instructies van 19/07/2009. Echter om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuldarbeidscontract worden voorgelegd.*

Mevrouw S.A. (...) leegt een arbeidscontract voor dd. 17/09/2009 voor de duur van 12 maanden, het loon van betrokkene bedraagt 10,2301 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 15 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 664,9565. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 43 jaar oud,...)
- Het voorgelegde arbeidscontract kan bijgevolg niet weerhouden worden.*
- De heer S. A. (...) legt een arbeidscontract dd. 15.10.2009 voor van onbepaalde duur. Het loon van betrokkene bedraagt volgens contract 11,0355 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 14 uur per week waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 669,487 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1304,24 euro voor een persoon van 20 jaar (betrokkene is 20 jaar...*
- Het vooropgesteld arbeidscontract kan niet weerhouden worden in betrokkenes voordeel.*
- Aldus voldoen betrokkenen niet aan alle vooropgesteld voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van de vernietigde instructie van 19/07/2009*
- Het feit dat betrokkenen sinds augustus 2006 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, verzoekster Nederlandse lessen heeft gevolgd, verzoeker Franse taallessen heeft gevolgd, een vrienden en kennissenkring hebben opgebouwd, verzoeker hier school gelopen heeft in 2006-2007, 2007-2008 kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen van duurzame verankering van betrokkenen doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden in de vernietigde instructie van 19/07/2009*
- De advocaat van betrokkenen beweert dat verzoeker hier nog naar school gaat, maar legt geen bewijs hiervan voor daterende van het schooljaar 2008 2009. Betrokkene is niet langer schoolplichtig en het is bijgevolg aan betrokkene om op zijn minst een bewijs van deze bewering te leveren.*
- Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen speciaal onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*
- Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan in de in België van kracht zijnde wetgeving*
- Verzoekster beweert dat haar vrijheid en leven bedreigd wordt in haar land van herkomst doch legt geen bewijzen neer om dit te staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs aan te brengen*
- Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 23/10/2009 ontvankelijk werd verklaard omwille van het feit dat hun aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009, zoals voorzien in de instructies van 19/07/2009.*
- De overige elementen die werden aangehaald in de ontvankelijkheid met name artikel 3 van het EVRM artikel 1 van het Verdrag van New York en de verwijzing naar de medische problematiek van verzoekster hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.*

Dat verzoekers met deze beslissing het niet eens zijn en dit wel omwille van de volgende redenen.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd en dit omwille van volgende redenen.

De bestreden beslissing stelt onder meer dat verzoeker zich niet kan beroepen op criterium 2.8.B van de vernietigde instructie omdat verzoekers hun arbeidscontracten niet voldoen aan de vooropgesteld voorwaarden.

Dat de overige aangehaalde elementen in de aanvraag niet kunnen leiden tot de gegrondheid of ontvankelijkheid van het verzoek

Deze motivering van dienst vreemdelingenzaken is niet redelijk te verantwoorden en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en met de instructie zelf die stelt dat ook prangende humanitaire omstandigheden in aanmerking kunnen genomen worden..

Immers de instructie d.d. 19.07.2009 werd door de raad van state vernietigd op 11.12.2009, zoals dienst vreemdelingenzaken zelfstelt.

Dat verzoekers twee contracten kunnen voorleggen die samen aan het minimumloon beantwoorden.

Dat op de overige prangende humanitaire omstandigheden niet wordt geantwoord. Minstens dient elk dossier individueel beoordeeld te worden.

Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor regularisatie.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard .

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 480, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden.

Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen louter verwijzende naar een instructie die niet meer bestaat en dus ook niet meer kan afdwongen worden.

*Dienst vreemdelingenzaken stelt voorts dat de overige elementen (aangaande de integratie van verzoeker: zoals Nederlands leren, Frans leren, *, werkbereid te zijn, modelarbeidscontracten te hebben en medische problemen hebben,...) opgeworpen door verzoeker niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie omdat dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden m.b.t. de instructie.*

Dvz laat echter na te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn. Een regularisatieaanvraag is immers een aanvraag omwille van humanitaire redenen.

De motivering: "Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009" is absoluut niet afdoende en redelijk te verantwoorden om de aanvraag van verzoeker af te wijzen als ongegrond.

Immers de instructie d.d. 19.07.2009 waarnaar dvz zelf verwijst stelt immers:

"Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep. "

Dat dvz aldus niet zomaar deze elementen van verzoeker van de kaart kan vegen door te verwijzen naar de voorwaarden in de instructie aangezien, in de instructie zelf staat, dat de opsomming die daar gegeven wordt niet limitatief is en de minister of zijn gemachtigde nog steeds andere gevallen kan beschouwen als prangende humanitaire situaties.

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en louter verwijst naar de instructie d.d. 19.07.2009 die in feite niet meer bestaat en vernietigd werd.

Het louter verwijzen naar de voorwaarden in deze instructie om de elementen van verzoeker teneinde verblijf te krijgen af te wijzen is niet voldoende en in strijd met bepalingen van de instructie zelf.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekers helemaal niet inzien op welke basis men hun argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekers nog steeds in het bezit zijn van een immatriculatiekaart en dus nog steeds legaal in ons land vertoeven.

Dat zij ondertussen meer dan vier jaar legaal hier verblijven, dat de zoon minderjarig was en dat het dus gaat om een alleenstaande moeder met een minderjarig schoolgaand kind.

Dat de aanvraag ook diende beoordeeld te worden op grond van de situatie zoals ze zich voordeed op de dag van de behandeling van het verzoekschrift.

Dat het niet juist is te stellen dat geen begin van bewijs van zijn verdere studies wordt voorgelegd dat hij immers zijn studentenkaart 2008-2009 in het Sint Jozefsinstituut te Brugge heeft voorgelegd, dus dat er zeker een begin van bewijs aanwezig is in het dossier.

Dat het geen steek houdt om op dat ogenblik geen rekening te houden met de medische problematiek die als prangende humanitaire omstandigheid was aangehaald in het verzoekschrift.

Dat de medische problematiek die erkend wordt als voldoende ernstig dan ook moet erkend worden bij de beoordeling van huidige beroep over de prangende humanitaire omstandigheid.

Dat het bovendien om een gezin gaat dat er twee contracten werden voorgelegd binnen dat gezin (die een gezinscel vormen), die samen een volledig contract uitmaken dat voldoet aan het minimum maandloon, namelijk 664,9565 en 669,487 dus samen 1334,44 euro maandelijks en die dus wel aan de voorwaarden van de vernietigde instructie voldoen.

Dat zij zelfs niet de kans gekregen hebben om dit voor te leggen voor het aanvragen van een arbeidskaart B.

Dat in ieder geval de omstandigheden van de zoon ondertussen in die mate veranderd zijn ,dat verzoeker zelfs een volledig voltijds contract kan voorleggen

Dat de motivering dan ook gebrekkig is (...)"

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk een antwoord geeft op de voorgehouden prangende humanitaire situatie, dat de bestreden beslissing punt voor punt een antwoord geeft op alle door de verzoekende partijen aangehaalde argumenten in de aanvraag om machtiging tot verblijf, dat de staatssecretaris op basis van zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist de vernietigde instructie alsnog te blijven toepassen, dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de staatssecretaris zijn bevoegdheid te buiten gaat, het feit dat de verzoekende partijen in het bezit zijn van een attest van immatriculatie doet geen afbreuk aan de rechtskracht van de thans voorliggende beslissing, dat het feit dat zij elke een arbeidscontract voorleggen, dat tezamen het beoogde minimumloon bereikt, is geen ernstige argumentatie, dat de instructie op zich reeds voldoende duidelijk is gemotiveerd, dat het individu moet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden, dat nergens uit de instructie blijkt dat verschillende arbeidscontracten van verschillende personen cumuleerbaar zijn om het beoogde minimumloon te bereiken, dat uit de aanvraag blijkt dat de tweede verzoekende partij nog naar school zou gaan, dat hier echter geen bewijs wordt van voorgelegd en dat de weergegeven argumentatie van de verzoekende partijen niet afdoende is om voorgehouden schendingen te schragen.

In haar repliekmemoire hernemen de verzoekende partijen hun inleidend verzoekschrift integraal.

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging ongegrond heeft verklaard.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat hun aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hun niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van voornoemd artikel 9*bis* houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvraag om machtiging tot verblijf werd *in casu* ongegrond verklaard, wat betekent dat de redenen die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij in aanmerking komen voor een machtiging tot verblijf, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partijen stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aangevoerde elementen van de verzoekende partijen niet zomaar van de kaart mag vegen door te verwijzen naar de voorwaarden in de instructie aangezien de opsomming die daar gegeven wordt niet limitatief is en dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde nog steeds andere gevallen kan beschouwen als prangende humanitaire situaties, dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden en louter verwijst naar de instructie die in feite niet meer bestaat en vernietigd werd en dat het louter verwijzen naar de voorwaarden in deze instructie om de elementen van de verzoekende partijen teneinde verblijf te verkrijgen af te wijzen niet voldoende is en in strijd met bepalingen van de instructie.

In het kader van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door de verzoekende partijen aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). In de instructie van 19 juli 2009, waarvan de toepassing door geen enkele partij betwist wordt, staan enkele situaties beschreven welke als prangende humanitaire situaties worden beschouwd. De verwerende partij heeft gebruik gemaakt van haar ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop de verzoekende partijen uitdrukkelijk beroep hebben gedaan. Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 10 augustus 2010 wordt de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In de motivering van de bestreden beslissing wordt expliciet verwezen naar de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wordt er tevens op gewezen dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. De beschouwing van de verzoekende partijen mist juridische grondslag daar de gemachtigde van de staatssecretaris handelde binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen stellen dat elk dossier individueel moet worden beoordeeld, dat zij twee contracten hebben voorgelegd die samen aan het minimumloon beantwoorden, dat op de overige prangende humanitaire omstandigheden (aangaande de integratie van de verzoekende partijen: zoals Nederlands leren, Frans leren, werkbereid zijn, modelarbeidscontracten te hebben en medische problemen te hebben) niet worden geantwoord en dat de verwerende partij nalaat te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij omtrent de 'overige' opgeworpen prangende humanitaire omstandigheden het volgende motiveert: *"Het feit dat betrokkenen sinds augustus 2006 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, verzoekster Nederlandse taallessen heeft gevolgd, verzoeker Franse taallessen heeft gevolgd, een vrienden- en kenniskring in België hebben opgebouwd, verzoeker hier school heeft gelopen in 2006-2007 en 2008-2009, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.*

De advocaat van betrokkenen beweert dat verzoeker hier nog naar school gaat, maar legt geen bewijs voor daterende van na het schooljaar 2008-2009. Betrokkene is ook niet langer schoolplichtig, en het is bijgevolg aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs van deze bewering te leveren. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoekster beweert dat haar vrijheid en leven in haar land van herkomst werd bedreigd doch legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 23.11.2006 met een beslissing tot weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 23.11.2006.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt echter dat de verzoekende partijen geen melding maken van enige medische problemen en dit in tegenstelling dat de beweringen van de verzoekende partijen. De verwerende partij kan bijgevolg niet verweten worden hieromtrent niet gemotiveerd te hebben. Dit onderdeel van het enig middel mist feitelijke grondslag. De Raad benadrukt nogmaals dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Waar de verzoekende partijen stellen dat er twee contracten werden voorgelegd binnen het gezin die samen een volledig contract uitmaken dat voldoet aan het minimum maandloon en dus wel aan de voorwaarden voldoet van de vernietigde instructie, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing meldt dat de verzoekende partijen niet voldoen aan het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie waarop de verzoekende partijen zich beroepen.

Dit criterium voorziet:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.

- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.

- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen.

De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar.

De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is,

- kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.

- of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren."

Voorts stelt het vademecum (pagina 6) aangaande de verduidelijkingen over de uitvoering van de voormelde instructie dat:

"3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

- Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.

- Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten."

De verwerende partij heeft, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, geoordeeld dat de verzoekende partijen niet voldoen aan het criterium 2.8.B van de instructie waarop zij zich beroepen. De voorgelegde arbeidscontracten kunnen niet in hun voordeel weerhouden worden. Ten aanzien van de eerste verzoekende partij stelt de bestreden beslissing dat: *'Mevrouw S.A. (...) legt een arbeidscontract voor d.d. 17.09.2009 voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,2301 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 15 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 664,9565 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 43 jaar oud; 25.10.1966) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988).'* en ten aanzien van de tweede verzoekende partij stelt de bestreden beslissing dat: *'De heer S.A. (...) legt een arbeidscontract voor d.d. 15.10.2009 voor onbepaalde duur. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 11,0355 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 14 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 669,487 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1304,24 euro voor een persoon van 20 jaar (betrokkene is 20 jaar oud; 08.09.1989) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988)'. Uit de bewoordingen van de instructie en het vademecum kan niet afgeleid worden dat de verwerende partij meerdere contracten van meerdere personen in overweging neemt om te voldoen aan het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. Uit de instructie blijkt zeer duidelijk dat de voorwaarden van 2.8.B worden opgelegd aan één persoon en niet aan meerdere personen samen. De instructie stelt duidelijk *'de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon'*. Het vademecum verduidelijkt verder dat de bezoldiging van *'de vreemdeling'*, gelijk aan het wettelijke minimumloon echter verkregen kan worden door verscheidene arbeidscontracten samen en stelt geenszins dat dit verkregen mag worden door verscheidene arbeidscontracten van verschillende *'vreemdelingen'* samen.*

De verzoekende partijen stellen bovendien dat zij in het bezit zijn van een immatriculatiekaart en dus legaal in het land vertoeven, dat zij hier ondertussen meer dan vier jaar legaal verblijven en dat de tweede verzoekende partij minderjarig was en dat de aanvraag derhalve diende beoordeeld te worden op grond van de situatie zoals ze zich voordeed op de dag van de behandeling van het verzoekschrift. De Raad dient er op te wijzen dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen (zie ook RvS 26 februari 2009, nr. 4069) en niet op het moment van het indienen van de aanvraag zoals de verzoekende partijen voorhouden. Het gegeven dat de verzoekende partijen in het bezit zijn van een attest van immatriculatie, ten gevolge hun hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doet echter geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van haar discretionaire bevoegdheid de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij wel degelijk een begin van bewijs aanbrengen aangaande de verdere studies van de tweede verzoekende partij, stelt de Raad dat het enkele feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris evenwel niet volstaat om de motieven te weerleggen.

Het feit dat de tweede verzoekende partij ondertussen een volledig voltijds contract kan voorleggen, doet echter geen afbreuk aan de bestreden beslissing *en het feit dat de redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onvoldoende zijn*. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden aangezien zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing hier geen kennis van had.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maken de verzoekende partijen in het licht van hun betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maken zij een schending van de door hen aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De Raad stelt vast, na de bespreking onder het enig middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

De verzoekende partijen maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hen in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partijen aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en redelijkheidsbeginsel zouden zijn geschonden of dat zij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS